

Szeretet és erő

Zsolt 62,6-13

Ünneplő Gyülekezet! Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Pára életünk újabb állomásához érkezünk. Nem jelentős állomás ez, csak mi tartjuk olyan nagyra azt, hogy újra elmúlt egy év. S ha ezt az évet is mérlegre tennénk, biztos, hogy könnyűnek bizonyulna. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy nem érdemes végiggondolni. S nem is azt, hogy nem érdemes visszaemlékezni az elmúlt év eseményeire, csupán azt, hogy miközben mi mérlegeljük a mögöttünk hagyott esztendő, emlékezünk mindarra, amit megtehettünk, ne feledkezzünk meg arról, hogy Isten színe előtt – *coram Deo* – állunk.

Nincs más jellegzetessége – keresztény szempontból – ennek az estének, csak ez: Isten előtt állva csendesedünk el, és neki adunk hálat azért, ami jó volt, vagy ami jóra formált, és tőle kérünk bocsánatot arra, amit elrontottunk, vagy amit akarata ellenére tettünk. Ehhez nagyon jó segítséget ad a zsolttáros. Istennél való elcsendesedésre hív, hogy bízzunk benne!

A zsolttárban szinte refrénként csendül fel újra és újra, hogy csak Istennél csendesül el az ember lelke. *Szent Ágostonnak – Augustinus* egyházatyának –, a 4-5. század nagy alakjának jól ismert gondolata juthat még eszünkbe e szavak hallatán, aki ezt mondta: „...nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik Tebened.”

Rá kell ébrednünk, hogy milyen igaz ez. Mi minden nyugtalanít bennünket? Nem hinném, hogy közöttünk akár csak egyvalaki is lenne, aki azt mondaná, hogy semmi nem nyugtalanítja, és az életében minden a legnagyobb harmóniában van. De azt sem hinném, hogy most sorolni kellene, hogy mi minden nyugtalanít, mert az Isten ma is azzal akar segíteni, hogy megmutatja a békesség útját: Istennél csendesül el a lélek.

S ez nem azt jelenti, hogy majd csak akkor lesz nyugodalmunk, ha meghalunk, ahogy az ember ezt

olykor gondolja. Nem! Hanem azt, hogy az Isten közelségében az ember minden belső nyugtalan-sága feloldódhat és megoldódhat.

Az Isten jelenlétében a zakatoló gondolataink, amelyek nem hagynak aludni, az aggódó lelkünk, amely nem hagy békén, a félelemben élő lelkünk, amely ezért inkább támad, hogy az erejét fitogtassa – egyszer csak megtalálja a csendet. Nem a síri, örjítő csendet, hanem a lélek békességét megeremtő csendet.

Egy svéd írótól olvastam egy gondolatot, amely valahogy így szól: „A túlnani világ nélkül az itteni világ vigasztalan talány.” S valóban ez a vigasztalan talány az Isten jelenléte nélkül mit sem ér.

Olyan ez, mintha egy hajléktalannak elektromos hőszugárral akarnánk komfortosabbá tenni az életét, nem gondolva arra, hogy csak éppen az a hely hiányzik, ahol bedugja a hőszugárrát a konnektorba. Vigasztalan talány számára, hogy mit kezdjen a hőszugárral. Nem megoldás, nem segítség. Tehát az ember semmiben sem talál segítséget, amit Isten nélkül akar az élete megjobbítására fordítani. Ezért van szükségünk a csendre, az Isten előtti megállásra, arra, hogy az Istenben – ahol valóban megtörténhet ez a csoda – megnyugodjon a lelkünk.

Mert az Isten jelenléte ugyan mindig arra emlékezteti az embert, hogy az élete semmi, pára, kicsiny és könnyen szétfoszló, mégis ő a megtartó. A zsolttáros erős várnak, sziklának nevezi az Istent, biztos oltalomnak. De eszünkbe jut a zsolttár szavait hallva a *Luther* éneke nyomán itt magyar földön kialakult evangélikus köszönésünk is.

„Erős vár a mi Istenünk” – mondjuk büszkén és öntudatosan, csak éppen arról feledkezünk meg, hogy erős várna éppen azért van szükségünk, mert mi magunkban gyengék, erőtlenek lennénk. Nem azért épített várakat az ember, mert mindennél erősebbnek

érezte magát, hanem azért, hogy a félelmében legyen egy biztos hely.

Mondjuk tehát örömmel: Erős vár a mi Istenünk, aki a gyengeségünkben és pára életünkben is óv. Megvéd, és amikor nagyon sebezhetőek vagyunk is, akkor is mendedéket jelent; amikor mindentől fé-lünk, amikor inunkba száll a bá-torságunk, amikor bénít a sikertelenség, amikor elesettek vagyunk, akkor is biztos oltalom! „Mindannyian lehullunk, de mégis van egy, aki ezt a hullást végtelenül gyöngéden a kezében tartja” – írja egy helyen *Rilke*. Hát ebben az óévi templomi csendben – az Isten színe előtt megállva – éppen erre a megtartó, biztos kézre hagyatkozhatunk rá még jobban!

Istennél való elcsendesedésre hív, hogy az Isten erejében és szeretetében reménykedjünk!

A csendben megálló ember nagy felfedezése ez: Istennél van az erő és a szeretet. A szeretet nem gyengeség, még akkor sem, ha olykor nagyon gyengéd megnyilvánulásai vannak is.

Az Istennél van az erő és a szeretet. Tehát erejét sohasem agresszorként használja, és nem céltalan erőfitogtatással akarja a mindenhatóságát megmutatni. Erejét elsődlegesen áldásra, segítsé-re, ember számára nyújtott vigaszban akarja megmutatni. Az az igazán erős, aki le tud hajolni, aki kicsi mer lenni, mint egy apa, aki a néhány éves kisfiával elkezd – játékból – birkózni, és feszülő férfi-erejében ott van a fia iránti gyengédség, és az ölelése nem szorító, hanem védő ölelés.

Isten kezében volt a most lezáruló évünk is! Mindenestül. Könnyeivel és mosolyaival, erősködéseinkkel és gyengeségeinkkel. Sikereinkkel és kudarcainkkal. Lépéseinkkel és megtorpanásainkkal.

S amikor az Isten színe előtt így állunk, akkor csak hálások lehetünk megtartatásunkért!

Amen.

BENCE IMRE

2. Száll az idő s az alkalom, Légy velünk, égi irgalom, Mert sok jót elmulasztottunk, Míg csak magunkra gondoltunk. Testvér baját meg se láttuk, Mindig magunkat sajnáltuk, Bűnt banni rest volt a szívünk, Ám más hibáján törvényt ültünk – Szánj meg minket, örök Isten!

3. Kőszívünket megtörheted: Hús-szívként szolgáljon neked. Add sziklazúzó igédet: Új évben legyen új élet. Szétszórt lelkünk tedd egésszé, Téríts minden jóra késszé, Hogy általunk a jövődöt Formáld: a boldog új esztendőt – Áldj meg minket, örök Isten!

Evangélikus énekeskönyv 177 – Tehozzád száll fel énekünk
Dallam: Jövel, Szentlélek Úristen (229) • *Bodrog Miklós* (1929–2009)

BABITS MIHÁLY

Karácsonyi ének

Mért fekszel jászolban, ég királya?
Vissasírsz az éhes barikára.
Zenghetnél, lenghetnél angyalok közt:
mégis itt ridogálsz, állatok közt.

Bölcs bocik szájának langy fuvalma
jobb tán mint csillag-úr szele volna?
Jobb talán a puha széna-alom,
mint a magas égi birodalom?

Istálló párája, jobb az neked,
mint gazdag nárdusok és kenetek?
Lábadhoz tömjén hullt és arany hullt:
kezed csak bús anyád melléért nyult...

Becsesnek láttad te e földi test
koldusruháját, hogy fölvetted ezt?
s nem vélted rossznak a zord életet?
te, kiról zengjük, hogy „megszületett”!

Szeress hát minket is, koldusokat!
Lelkünkben gyujts pici gyertyát sokat.
Csengess éjünkön át, s csillantsd elénk
törékeny játékunkat, a reményt.

A 2013. év igéje:

„Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.”

A ZSIDÓKHOZ ÍRT LEVÉL 13,14

A nem átlagos koszorú

Az első adventi koszorú elkészítése *Johann Wichern* hamburgi lelkészhez köthető, aki az észak-német diakónia jelentős alakja volt. A 19. század közepén nem a mai „takarékos”, négyfényes változat készült, hanem a vasárnapokat egy-egy nagyobb piros, a hétköznapokat egy-egy kisebb fehér gyertya jelezte. Mivel advent első vasárnapja november 27. és december 3. között mozog, ezért a gyertyák száma 22–28 között változott.

Ma ekkorák ritkán készülnek családi vagy gyülekezeti használatra. Sokan a stájerországi Mariazell főterén lévő, több mint 10 méter átmérőjű, 24 gyertyás koszorút tartják a legnagyobbknak.

ÚTITÁRS-INFÓ

Ő velünk van, amíg az igazság útján járunk

Ézs 42,5-7

„Ezt mondja az Úristen, aki az eget teremtette és kiterítette, szilárdá tette a földet, és növényt sarjasztott, lehetet ad a rajta lakó népnek, és lelket a rajta járóknak: Én, az Úr, elhívtalak az igazságért, én fogom a kezdet. Megőrizlek, és benned ajándékozom meg szövetségemmel népem, világossággal a nemzeteket. Nyisd meg a vakok szeméit, hozd ki a börtönből a foglyokat, a fogházból a sötétben ülőket!” (Ézs 42,5-7)

Vízkereszt ünnepe továbbvezet a hétköznapok felé. Átvezeti az ünnepen megtapasztalt világosságot a hétköznapokba, melyekben sokszor elfedjük – vagy más fedél előlünk – az igazi világosságot.

Ézsaiás próféta könyvéből származó ígénk Isten szavát tolmácsolja Isten népének. De Istent Ézsaiás maga is meghatározza. Ez a meghatározás az, amelyet az Ószövetség Istennel kapcsolatban gyakran leír, és ahogyan mi is sokszor azonosítjuk a mindenható Atya Istent mint a Szentháromság első személyét. „Ezt mondja az Úristen, aki az eget teremtette és kiterítette, szilárdá tette a földet, és növényt sarjasztott, lehetet ad a rajta lakó népnek, és lelket a rajta járóknak.”

LEONARDO DA VINCI: KRISZTUS MEGKERESZTELÉSE

Amikor az ünnepből való továbbvezetést meg akarjuk fogal-

mazni, akkor annak alapja csak ez lehet számunkra is. Hogy tudjuk:

minden, ami végbement a világban, az Isten teremtése. Minden, ami karácsonykor a világ által csodált esemény, Isten teremtése. Ő adott lehetet Jézus Krisztusnak, és ő adott lehetet, életet nekünk. Minden cselekedetünk alapvető kiindulópontja csak ez: Isten teremtett minket, ő adott lehetet, életet nekünk és minden élőknek.

Továbbvezetnek Isten szavai is: „Elhívtalak az igazságért, én fogom a kezdet.” Vízkereszt napjára teszik Jézus megkeresztelésének eseményét. Amikor Jézus elment a Jordán folyóhoz, ahol János keresztelt, és alávetette magát János keresztelésének, hogy felvállalja ezzel is a velünk, emberekkel való közösséget. Erre a napra teszik Jézus első csodájának eseményét is, amelyet Kánában vitt véghez, amikor a vizet borrá változtatta. „Elhívtalak az igazságért, én fogom kezdet.”

Jézus első lépései ezek messiási szolgálatában. A keresztelés és az első csoda. Jó látnunk Isten Ézsaiásnak adott ígéréteiből, hogy Jézus nem magányos harcosként indul az úton: Atyja mindig vele van. Ezt a közösségüket jellemzi Isten ígéréte: „Elhívtalak az

igazságért, veled vagyok.” Jézusnak is, és nekünk is biztató Isten ígéje. Mindaddig, amíg az igazság útján járunk.

„Megőrizlek és benned ajándékozom meg szövetségemmel népem, világossággal a nemzeteket.”

Isten szövetsége az Ószövetségben a legfontosabb kifejezés, amelyről szólnak. Isten szövetségét is újraértelmezi Jézus születése. Hiszen Jézusban úgy jön közel Urunk, hogy követésre hív bennünket, és szövetségét egyetlen áldozattal pecsételi meg. Jézusban Isten az ő szövetségét teljessé teszi és megpecsételi. És ahogy a szövetség az ószövetségi nép legfontosabb kifejezése, Ézsaiás is úgy beszél a szövetségnek a Messiás általi megpecsételéről, hogy ez az Isten népehez szól.

Világossága viszont már megjelenik mindenki számára. Ez nem csak egy kiválasztott kör kiváltsága. Mindenki láthatja Isten világosságát Jézusban. Abban, aki magáról vallja: „Én vagyok a világ világossága. Aki velem jár, nem lát sötétséget, hanem övé lesz az élet világossága.”

Vízkereszt ünnepe továbbvezet a hétköznapok felé, hogy megélhessük: Jézus világossága minden fogságból megszabadít, minden sötétséget elűz. Adja Isten, hogy ezt a világosságot tudjuk továbbvinni életünkben. Ámen.

NAGY ZOLTÁN

Választás és díjátadó

A Magyarországi Evangélikus Egyház Zsinata 2012. november 30-án újráválasztotta Pröhle Gergelyt országos felügyelőnek és Gáncs Pétert elnök-püspöknek. A Magyar Evangélikus Konferencia elnökének és alelnökének sok erőt és Isten áldását kívánjuk régi feladatuk betöltéséhez.

Szervezetünk másik alelnöke, Benczúr László tiszteletbeli egyházkerületi felügyelő kapta eddigi szolgálata elismeréseként a Magyarországi Evangélikus Egyház 2012. évi Prónay Sándor-díját. Szívvel gratulálunk!

ÚTITÁRS-INFÓ

É - gi csil - lag tisz - ta fé - nye
Hogy meg - lel - jék cél - hoz ér - ve

Hí - vott há - rom böl - cset rég,
Já - szol - ágy kis gyer - me - két, És ott térd - re

hull - ja - nak, Né - ki há - lát ad - ja - nak.

2. Szent igéd, mint égi csillag, Hívjon, vonjon Jézusunk, Utat intve, míg megvirrad, Míg tehozzád eljutunk! Minden bús szem lássa meg Áldott égi fényedet!

5. Hozd el azt a hajnalt végre, Melyet ígért szent igéd: Mind e földnek minden népe Melyen térdre hull eléd, S úgy zeng minden nyelv neked Áldó hálaéneket!

Evangélikus énekeskönyv 185 – Égi csillag tiszta fénye
L. Bourgeois (1510–1569) • Elias Lönnrot (1802–1884) (finn)

ÚTITÁRS

Magyar evangéliumi lap
Megjelenik hatszor egy évben

Kiadja a Magyar Evangélikus Konferencia (Maek)
1088 Budapest, Puskin utca 12.
(telefon: +36-1/338-2302)

Felelős kiadó: Pröhle Gergely elnök
Felelős szerkesztő, megrendelés, információ:
dr. Lackner Pál
(telefon: +36-20/824-4616, e-mail: maek@lutheran.hu)

A lap ingyenes, a nyomda- és postaköltségre adományokat kérünk és elfogadunk.

Bankszámla: Magyar Evangélikus Konferencia, Budapest, Raiffeisen Bank
Bankszámlaszám (belföldről): 12010886-00146767-00100002
(külföldről) IBAN: HU 43 1201 0886 0014 6767 0010 0002
SWIFT: UBRTHUHB

HIRDETÉS

DIGITALSTAND
www.digitalstand.hu

Olvassa az Evangélikus Élet digitális változatát!
Válogasson az első magyar platformfüggetlen online újságstand kínálatából, olvasson számítógépen, táblagépen vagy okostelefonon!

www.digitalstand.hu
Csatlakozzon hozzánk a Facebookon is!

Adomány

Az Útitárs nyomda- és postaköltségére a legutóbbi szám óta a következő adomány érkezett:

• Ungarischer Evangelisch-Lutherischer Seelsorgedienst – 1000 euró

Köszönjük a támogatást!

Lapunk kiadásának és postázásának költségeihez szeretettel várjuk olvasóink támogató adományait a Magyar Evangélikus Konferencia, Budapest, Raiffeisen Bank 12010886-00146767-00100002 számlaszámra.

(Külföldről:

HU 43 1201 0886 0014 6767 0010 0002)

Lapunk előzetes terveink szerint az Úr 2013. esztendejében is hat alkalommal jelenik majd meg a páros hónapok elején. Örölnénk, ha eddigi szerzőink a jövőben is megtisztelnének bennünket írásaikkal. Legálább ennyire várjuk azok jelentkezését is, akik eddig még nem publikáltak nálunk. Hangsúlyozottan szeretnénk a déli féltekén élő magyarság gyülekezeti életéről is tudósítani.

Minden szerzőnknek, terjesztőnknek és olvasónknak áldott, kegyelemteljes új esztendőt kívánunk.

Bízd újra Életed Krisztusra!